

ЗІ СВЯТОМ ПЕРШОТРАВНЯ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер,

1

травня 1980 року

№ 53 (2731)

Ціна
2 коп.

● Українці, росіяни, болгари... Єдина дружна сім'я живе в Суботцях Знам'янського району, трудиться в колгоспі імені Леніна.

(Кореспонденцію «А сина назвав Володимиром» читайте на 1-й стор.).

● Долі різних поколінь осяяні Першотравнем, нашою радянською дійсністю.

(Нарис «Травневі долі» читайте на 2-й стор.).

● Пам'ять про героїв завжди в наших серцях.

(Кореспонденцію «Пошук» за роботою» читайте на 3-й стор.).

● Для любителів музики — «Диск-зал» «Молодого комунара».

(Читайте 4-у стор.).

ПЕРШОТРАВНЕВИЙ ТЕЛЕТАЙП

ПІДТРИМУЮТЬ МАРКУ

переможців обласного соціалістичного змагання трудящих за гідну зустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна і свята Першотравня, своїх колег з Кіровоградського заводу радіозв'язу, налаштувачів телевізійної апаратури, що працюють у ці дні на об'єктах Московської Олімпіади. Група молодих спеціалістів, до якої входять М. Шинь, В. Фетенко, А. Воробієв, В. Письменний, Є. Богнастий, напередодні Міжнародного дня солідарності трудящих достроково закінчила аstowne налаштування комплексу телеустановки для плазменного басейну «Олімпійський».

Т. МАЛЕЙ,
начальник відділу наукової організації праці Кіровоградського заводу радіозв'язу.

УСПІХ ЗОБОВ'ЯЗУЄ

Рафінадний цех ордену Трудового Червоного Пра-

пора цукрового заводу Другого імені Петровського цукрокомбінату, переможця обласного соціалістичного змагання, — єдиний на підприємстві, котрий у цей час діє. Всі інші — на ремонті.

На передсвятковій захті комсомольці і молодь цеху, а їх там близько 150 чоловік, попрацювали добре. Вони щозмінно значно перевищували заплановані. Так, пакувальники цукру комсомолки Лариса Торбенко і Зінаїда Слюсар постійно виконували норму на 114—118 процентів. Оволоділи суміжними спеціальностями пресувальниці, роздільниці, оператори. А дізната ж зовсім недавно прийшли на підприємство. Прикладом для цих комсомолок, їхніх колег, як треба ставитись до праці, є молодий комуніст, машиніст ліній коління цукру Сергій Рула, апаратник Віктор Котовський, слюсарі-наладчики Василь Козаченко, Володимир Дроботенко.

В. ГРЕБІННИК,
завідуюча відділом комсомольських організацій Олександрівського райкому комсомолу.

В КОЛОНАХ

У кого робочі долоні,
У кого до щастя мета,
В колоні, в колоні,
Де прапор червоно зліта!
Єдиномось в лаві
Незламні —
Плече до плеча!
Нехай виростає над нами
Рука Ілліча!
Шляхи, що вона указала,
Якими ідемо і ми,
Народи на битву з'єднали
За волю, за мир, проти
Тьми.

Ідуть люди труда
у колонях —
Над ними знамена червої.
Віктор ГАНЮЦЬКИЙ.

ТРАВНЯ

Нинішній Першотравень щасливий для Володимира ПОДРЕЗИ — муляра з пересувної механізованої колони № 139 тресту «Південелеваторбуд». Указом Президії Верховної Ради СРСР напередодні свята його нагородили орденом Трудового Червоного Прапора.

На знімку: В. ПОДРЕЗА.

Фото В. ГРИБА.

А СИНА НАЗВАВ ВОЛОДИМИРОМ

Його звать Ілля. Ілля Василез Трифонов. А сина назвали Володимиром. На цьому напопів батько — молодий болгарин, член колгоспу імені Леніна Знам'янського району.

— Це на честь Леніна? — відразу догадалась Олена.

— А так.

— Володимир Ілліч... — прошепотіла молода мати.

Віднині ім'я великого вождя всіх трудящих світу назіки перебуватиме на устах молодого подружжя, болгарина Іллі Василеза і росіянки Олени. Бо названо ним двох найрідніших людей — сина і Леніна.

Невелике село, що малювично розкинулось неподалік Великого Тирнова, мало чим нагадує наші Суботці. Там народився Ілля, там виріс, там його рідні. Величезна радість охоплює його, коли приїждять туди у відпустку. Та радість буває недовгою. Два-три дні побродить він околицями, на вулицях привітає старих знайомих, а потім засумує.

— Ідьмо, Олено, додому! — каже тоді.

— Ідьмо! — відразу пожавається Олена.

З Володимиром Тихомировим Ілля познайомився на курсах підвищення професійної майстерності, організованих у колгоспі. Якийсь після занять ішли разом додому.

— Ти хто? — раптом спитав Володимир. Він уже довго прислухався до вимови нового знайомого і ніяк не міг догадатися, якої він національності.

Ось чорнявий Шаміль Сабіров з Кавказу, то це відразу видно, а Ілля? Ім'я неначе російське...

— Людина, — весело відповів Василез. Надто вже по-дитячому прозвучало запитання товариша.

— Та ні, я про національність...

— Болгарин.

— А я росіянин.

Служив Володимир у Кіровоградському гарнізоні, а в Суботцях жила яснона Ганна Плужник. Мабуть, так судилося, щоб зустрілися вони і покохали одне одного. Анною називає її тепер Володимир, який ніяк не може звикнути до м'якого українського «г». А тоді...

Тоді, після закінчення служби, поїзд мчав учора шнього солдата в далекий Прокоп'євськ Кемеровської області. Разом з подарунками рідним віз

він у чемодані номер журналу «Советский Союз», у якому його кореспонденти дали широкий фоторепортаж про українське свято Суботці. Вже після святкових гостей, коли кова зайшла про те, де і як улаштуватися синами, Володимир показав на фото в журналі.

— Отут життя будувати, — сказав.

— Та неважко тобі рідний край не милий? — зайдікалась мати. — Чого тобі тут не вистачає?

— Не вистачає одного, вірніше, однієї, — відповів жартома син.

— Та чи у нас мало дівчат?

— Романтики, мамо, — розсміявся Володимир.

— Значить, романтику звали Ганною? — не втримався від жарту Ілля Василез.

Танки і подібних історій можна розповісти безліч. Свої стежки привели в Суботці Івана Бурлаку з Київщини, Віталія Ровинського з Білорусії, Василя Анишева з Мордовії, Кадіра Муслімова з Узбекистану, Костянтина Вінту з Молдавії та багатьох інших.

Голова колгоспу В. М. Гуртовий любить повторювати, що в їхньому господарстві працює мало не вся країна. Та й неважливо, як потрапили представники різних республік у колгосп імені Леніна. Важливіше інше, те, що живуть і трудяться тут люди єдиною дружною родиною. І господарство це у Знам'янському районі — одне з кращих.

В. ДІМІН.

У МИТИЙ першими теплимими дощами, разом з весняним сонцем крокус потнашій сонячній землі голубий травень. А починає його велике й радісне свято. Свято людей праці всіх країн світу.

Ми пишаємось тим, що йдемо в їх авангарді, а значить, на чолі суспільного прогресу, що по нас рівняють крок. Що саме наше свято сьогодні по-особливому весняне, безмарне.

Бо народжений у полум'ї класових битв наш Першотравень не раз потім перевірявся на міцність. І вистояв. Так мало статися за вищим філософським критерієм народної правди, мрії, уявлень про добро і зло. І так сталося.

Бо народ — творець історії.

Так от день у нас святковий, — давай-те перегорнемо окремі сторінки нашої новітньої історії і подивимося на них через призму долей людських, долей звичайних людей, які нині живуть поруч нас, долей, даруйте за таке визначення, травневих. Саме травневих. Кожному з нас, молодих, хто замисляється над сутністю сьогоднішнього нашого свята і його недалекою історією, гадаю, ці зустрічі в дечому допоможуть.

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

У пам'яті, особливо у тієї, що обпалена не одним лихоліттям, свої закони. Вони диктують і ритм, і послідовність спогадів, як кажуть, те, що серцю дороге.

Василь Корнійович Усик пам'ятає свій перший Першотравень з 1927 року.

— Ми були тоді молоді, зелені, гарячі. А саме на Перше травня наше товариство спільного обробітку землі купило собі «Фордзон». Дивно! Все село зійшлося до сільради. Діти обліпили трактор, як мурашки. А ми, комсомольці, влаштували мітинг із революційними лозунгами. Мало нас було (всього четверо комсомольців), та розтривожили все село (діялось це в селі Буховецькому Бобринецького району).

А потім наш «Фордзон» переорав межі. Відтоді й розумію для себе Першотравень як труд на непомежованій вільній землі.

Йому, синові бідняка, колишнього підпалювача панських економік, а потім солдата імперіалістичної війни, що самотужки осиливав у мокрих окопах премудрість революції, багато довелося пережити до того дня.

Батько прийшов додому у вісімнадцятому році зранений і хворий. Створив у селі ревком. Але невдовзі хвороба взяла своє. Турбота про матір і трьох менших сестер лягла на незміцнілі ще плечі чотирнадцятилітнього Василя.

Ходив по наймах. Потім волонтером дав для сім'ї пару коней. Орав, сіяв, а ввечері — в хаті читав книжку. 1925 року поїхав із другом у сусіднє село заяву до комсомолу (в Буховецькому комсомольці і комуністи

— після смерті батька — не було). Через півтора року комсомольцями стали Надя Ащепі і Наталія Сливина. Так виник у селі перший комсомольський осередок з Василем Усиком на чолі.

Ночами ще з'являлися недобитки банд, звірили куркулі, країні не вистачало хліба, а сільська молодь тим часом спокійно розважалася на досвітках. Треба було повернути її до комсомолу. З поміщицького сараю зробили приміщення для сільбуду, організували лікнеп, читали лекції.

Пізніше всі комсомольці переконали своїх батьків у вигоді колективного господарства. За першими пішли інші. Створили буксирні бригади. І на залізничну станцію потяглися червоні валки з хлібом.

На травень 1930 року в Буховецькому вже бу-

них бойових. Сьогодні в районі — традиційний зліт ветеранів війни, і Гурій Григорович готувався.

Високий, коліс міцно збитий чоловік, з десятком бойових сліпучих нагород, що мирно по-

сержант Кулішов, рядові Іван Кравцов і Сергій Попов. Тільки спробував було Гурій визирнути з-за рогу — ударили автомати. Куля влучила в каску, але зрекшетила.

— Погані наші справи...

ТРАВНЕВІ ДОЛІ

ло 30 комсомольців. То був перший колективний травень села.

УКЛІН ТОБІ, СОЛДАТЕ ПЕРЕМОГИ!

Яскравий квітневий день уже хилився до сьбрю. І притишені голося людей, що поверталися з роботи, так природно вліталися в це надвечір'я, в тишу чистого лісу, на узліссі якого притулилася невеличка хатинка.

Гвардії фронтовик Гурій Григорович Кулішов зустрічав нас при пов-

дзвонюють тронкою при ході. Розвідник. Усю війну розвідник — від Сталінграда до Берліна. 1-е Травня 45-го?

А Першого травня сорок п'ятого року сержант Гурій Кулішов лежав у руїнах берлінських передмість. Світанкова зоря вкривала півнеба, а снаряди безжалісно рвали тишу. Солдати гвардії генерала Чуйкова вели запеклі вуличні бої. Потрібні розвідники. Про кожного будинок. Скажімо, ось цей, багатоповерховий, де засіли фашисти. Наказ комбата короткий, як постріл. Уперед пішли

З руїн вийшла жінка. Німкеня. Голодними й зляканими водночас очима дивилася на бійців. Хто вони, ці закіптюжені пилюкою, втомлені люди, її вороги, з чим вони ступили на німецьку землю?

— Не бійся, фрау, — простяг Гурій жінці солдатський хліб. — На, поїж. Гойте їст ерсте Маї.

— Я, я, — радісно повторювала вона, жадібно збираючи крихти.

— Тут, — показала вона хід, — можна пройти до будинку.

Того дня довелося пройти не один такий будинок. Тільки вночі стало тихо.

— От і пройшло свято...

— Стривайте, але чого так стало тихо? — здивувався Сергій.

— Не знаю. Зараз спитаємо по рації штаб.

Начальник оборони Берліна Вейдлінг сидів у цей час у штабі генерала Чуйкова і диктував наказ своїм військам про припинення опору...

Це була Перемога. Чотири роки ждав її Гурій, ждала вся велика країна.

На світанку він уже був біля рейхстагу. На побитий снарядами стіні вивів ножем: «Гурій Кулішов з України». Значить, свято не пройшло, свято тільки починається.

Він обнімав знайомих і не знайомих йому фронтових товаришів і плакав. А навкруги дорослі люди, чоловіки, що не раз дивилися смерті в вічі, теж плакали. Як діти. Від гіркоти, що немає поруч друзів, полеглих за три, за два роки, за день до цієї миті, і від щастя, що ворога розбито і ми перемогли, що можна тепер жити радісно, рости дітям, ставити високі й красиві будинки, жити в дружбі з усіма народами.

Той переможний травень люди назвали Весною Людства. І люди світу побачили, що на земній кулі є єдиний непе-

реможний прапор, під яким у мирі і злагоді можуть вони жити, — червоний прапор комунізму. Ніс його до Перемоги і простий солдат з маленького українського містечка Компаніївки Гурій Кулішов.

малий вийшов би ешелон.

Залишився той степовий розмах і тоді, коли вже кавалером двох орденів — «Знак Пошани» і Трудового Червоного Прапора — приїхав він у колгосп «Маяк», що у Знаменському районі. 22 тисячі центнерів хліба намолотив Брижук позаминулого року — друге місце в області. Майже 59 тисяч центнерів цукрових буряків зібрав за останні чотири роки. В шеренгу нагород стала ще одна, найдорожча, — орден Леніна.

...Погода стихла, травневе буяння фарб, загальмувала парад довершеності і гармонії. Нинішня весна так схожа на ту, цілуну. А це значить, треба поспішати. Це значить, що цей Першотравень, як і той, Валентин Данилович Брижук зустріне в полі...

ПЛЕМ'Я МОЛОДЕ, НЕЗНАЙОМЕ

Молодий кандидат у члени КПРС Олена Оводкова зустрічає лише п'ять робітничу весну. Олена — свердловчанка. Працює вона на Кіровоградському заводі тракторних гідроагрегатів у комплексній комсомольсько-молодіжній бригаді імені XXV з'їзду КПРС, де бригадиром Володимир Бадов.

Основна Оленина продукція — платики до гідронасосів різних найменувань. Сьогодні вона робить їх уже в рахунок одинадцяті п'ятирічки, а десяту Оводкова завершила у березні 1980 року. Вдумаємось! Перша в житті п'ятирічка — за чотири роки і три місяці.

...Плем'я молоде, незнайоме утверджує себе, пізнає себе у прекрасних рисах людей, що мозолястими руками творили революцію, переорювали межі, що грудьми перехоплювали кулі, вистрілені у нас, що замерзали в цілинному степу, щоб сьогодні на нашому святковому столі стояв пишний коровай.

Буває так: раптом вивершся із суєтності буднів, із знайомого кола речей, звичок, зв'язків і — диво — відкриття. Відкриваєш для себе щось нове, незнане, і найбільш радієш, коли відкриття те — людина, її доля. А доля радянської людини справді прекрасна.

Ми живемо під мирним небом. Варимо сталь. Зводимо красиві, світлі будівлі. Ростимо щедрі колос. Літаємо на роботу в космос. Бережемо дітей. Ми вчимо їх жити чесно й красиво. Як жили самі ці шістдесяті три роки.

Ми вийдемо сьогодні на вулиці і площі наших міст і сіл, вихлюпнемо свою весняну радість, ми, такі різні віком і характером, але такі однаково щасливі.

Бо долі у нас однакові.

Бо у нас травневі долі.

Дмитро БОНДАР, спецкор «Молодого комунара».

Бобринець — Компаніївка — с. Трєпівка Знаменського району — Кіровоград.

На знімках: Василь Корнійович Усик з онучкою; свердловчанка Олена ОВОДКОВА.

Фото В. ГРИБА.

ЗАВТРА ПОЧИНАЄТЬСЯ ТИЖДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ГЕРОІВ

Вони вирушають у далекі та близькі мандрівки, вони ведуть пошук матеріалів про воїнів-земляків, воїнів-визволителів в архівних установах, у музеях, листуючись із колишніми фронтовиками. Вони — це червоні слідопити, внуки ветеранів війни, для яких завойовано щастя. Приходять вони до обелісків, приходять у дім орденосця. Щоб ушанувати пам'ять полеглих героїв, щоб відкрити ще одну сторінку подвигу радянського солдата. Там, де гриміли визвольні бої, школярі садять дерево пам'яті. На будинку фронтовика чіпляють червону зірочку і пластинку з написом: «Тут живе учасник Великої Вітчизняної війни». Так у кожному місті, в кожному селі нашої області.

А завтра, коли почнеться Тиждень пам'яті героїв, піонери і комсомольці стануть на почесну варту біля пам'ятників та обелісків, біля братських могил, на меморіальних кладовищах, де поховано наших незабутних героїв. І горітиме Вічний вогонь. І не згасне, ніколи не згасне огнище нашої пам'яті про подвиг радянського солдата. Бо ніхто не забутий, ніщо не забуте!..

«Пошук» за роботою

У м. Світловодську створено штаб об'єднаного загону червоних слідопитів «Пошук», командиром якого Валерій Носенко. Червоні слідопити діють під девізом «Ми йдемо слідами героїв, щоб світ знав їхні імена». Учні розшукують героїв, що визволяли Наддніпрянський край від німецько-фашистських загарбників. І в їхніх щоденниках уже є «візитки» більш як 400 воїнів-визволителів. Серед них — колишній командир 20-го гвардійського стрілецького корпусу генерал-лейтенант у відставці М. І. Бірюков, генерал-майор у відставці І. Г. Попов, які живуть у Москві, сини дяку 69-ї гвардійської стрілецької дивізії Микола Чорнорук та Анатолій Соснін. Перший живе в Котельні на Сумщині, другий — в Омську.

Зібравши листи, речі героїв битви за Дніпро, вирізки з газет, червоні слідопити обладнали кімнату бойової і трудової слави.

На адресу «Пошуку» часто надходять листи від колишніх воїнів, що формували Дніпро, їхніх рідних, близьких. А генерал-майор у відставці Іларіон Григорович Попов з Москви прислав свою книгу «Батальйони йдуть на за-»

У розділі «На плацдармах» розповідається про запеклі бої воїнів 1-го гвардійського повітряно-десантного полку, що форсував Дніпро на території нашого району в ніч на 4 жовтня 1943 року. Два місяці гвардійцям довелося вести кровопролитні бої на правому березі Дніпра, відбиваючи численні атаки озброєного до зубів ворога.

Директор Будинку піонерів Г. О. Гекело провела з членами штабу «По-

БІЛЯ ВІЧНОГО ВОГНІ.

Фото В. Гриба.

шук» читацьку конференцію по цій книзі.

А ще червоні слідопити обладнали стенд «Герої битви за Радянську Україну навели пам'ять збереже». Тут, зокрема, подано матеріали про наших земляків, Героїв Радянського Союзу А. К. Цимбала, К. С. Скрипника, М. І. Горбунова.

Зі стенда «Ніхто не забутий і ніщо не забуте» можна довідатися про діяльність підпільних організацій «Спартак» і «Набат». Слідопити листуються зі спартаківцями Володимиром Роменовичем Гиховським і Григорієм Авксентійовичем Безверхнім.

Члени штабу «Пошук»

оформили альбом, у якому вміщено фотопортрети героїв битви за Дніпро, опис їхніх подвигів.

Альбом «Орден у твоєму будинку» розповідає про героїв Великої Вітчизняної війни, що мешкають під одним дахом з юними ленинцями: колишнього моряка-чорноморця П. П. Гайворонського, лікаря М. Є. Кукушкіна, навідника легендарних «катюш» М. А. Агапова та інших.

Червоні слідопити пройшли місцями пам'ятних боїв 20-го гвардійського стрілецького корпусу, війська якого восени 1943 року визволяли наш край від окупантів. Вони побували в селах Подорожньому, де поховано 300 героїв битви за Дніпро. Великій Андрушівці і Калантаєвому — батьківщині наших земляків, Героїв Ра-

дянського Союзу М. П. Дикого та О. Я. Панченка.

Людно в ці дні в кімнати бойової і трудової слави. Школярі і дорослі подовгу затримуються біля вітрин, де лежать копії народних листів на Героїв Радянського Союзу М. М. Зорянова і О. В. Пригласова, які здійснили безприкладні подвиги на берегах Дніпра восени 1943 року.

Штаб «Пошук» — за роботою.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
завідувач позаштатного відділу військово-патріотичного виховання Світловодського міського ДТСААФ.

лишнім був колектив трудрезервівців Кіровограда, до складу якого входять багато вихованців МПТУ № 2.

170 борців класичного стилю виступували у манежі ДЮСШ спорткомітету. Їх привітала дружина Героя Радянського Союзу О. С. Егорова Зінаїда Герогівна. Вона розповідала юнакам про його життя і подвиг. Учасники турніру відвідали меморіальне кладовище і поклали квіти до обеліска Невідомому солдатові, до пам'ятника О. С. Егорову.

І ось почалися поєдинки. Впевнено діяв упродовж усього турніру, учень середньої школи № 22 м. Кіровограда Валерій Дмитрієв. Над усіма своїми суперниками він здобув переконливу перемогу і очолив турнірну таблицю

атлетів вагової категорії до 48 кілограмів. Це був собі рішучий і учень середньої школи № 13 м. Кіровограда Андрій Нагорний.

В інших вагових категоріях першими призерами стали кіровоградці Микола Задорожко, Андрій Андрієнко, представник Новоукраїнки Сергій Тікуз, полтавчанин Микола Писаренко, наші гості з Жовтків Вадим Ігор Ігус, Володимир, Смишляев, Сергій Голубчик, князь Олег Волотовський, Сергій Фещенко та харків'янин Володимир Сподишук.

М. СУШКО,
старший тренер обласної ради товариства «Трудові резерви», головний суддя змагань.

ПОДІ,

ФАКТИ,

КОМЕНТАР

ЖИТТЯ

МОЛОДІ

ЗА РУБЕЖЕМ

Гавана

Яскравим походом вулицями кубинського міста Ольгін Кільна для тому був відкритий шостий національний фестиваль артистів-любителів «Федераті» університетських студентів країни. Сотні білих голубів виступили в небо на центральній площі міста, де відбувся урочистий мітинг.

Фестиваль, який користується величезною популярністю в країні, об'єднав близько 800 учасників, що представляють 23 вищих навчальних закладів. До делегації входять переможці проведених раніше провінціальних оглядів молодих талантів.

На сцені міського театру «Ліфанга» під час фестивалю відбулося близько 200 виступів музичних і танцювальних колективів, а також театральних груп. Після завершення великого свята самодіяльного мистецтва відбулася церемонія нагородження переможців. Учасники фестивалю відвідали також підприємства й будини, місця бойової, революційної слави та історичні пам'ятки Куби.

Дамаск

Тут завершив свою роботу 3-й загальний з'їзд Співної молоді революції (СМР) Сирії. Учасники з'їзду, на якому були присутні більш як 60 зарубіжних делегацій, у тому числі познані радянської молоді, обговорили основні завдання, які стоять перед СМР на сучасному етапі, намітили програму дій на 1980 — 1984 роки.

З'їзд надіслав телеграму солідарності іранському керівництву, в якій закликається американська воєнна ескадра проти цієї суверенної країни.

На заключному засіданні делегати обрали новий склад Центрального комітету СМР. Головою СМР обраний член регіонального керівництва НАСВ Сидд Хаммад.

Бонн

«Мир, праця на праця й освіту — гарантія майбутнього» — такий лозунг демонстрації, виступів студентів і професіоналів молоді. Марксистська студентська спілка «Спартак» під цим лозунгом у багатьох містах ФРН пройде демонстрації і мітинги студентської і професіональної молоді.

Марксистська студентська спілка «Спартак» закликає молоді, усіх борців за мир рішуче виступити проти здійснення рішень НАТО про розміщення на території ФРН нових американських ракет середньої дальності, за усунення з західнонімецької території всіх інших видів атомної зброї, за скорочення воєнних витрат.

Антананаріву

Новий навчальний рік почався у вузах Мадгаскару.

Провідна роль в підготовці національних кадрів у країні належить столичному університету. Кількість студентів у ньому за останні п'ять років збільшилась майже в 5 разів і досягла 20 тисяч. До нового навчального року вони одержали зручні турпосвідчення, аудиторії, кінозал, спортивні майданчики.

Поповнився викладацький склад університету. З 65 нових викладачів десять підготовлені у вузах соціалістичних країн. Істотною допомогою університетові в Антананаріву надають радянські спеціалісти. Вони читають лекції з електротехніки, біології, механіки, права, ведуть заняття з російської мови.

(ТАРС).

ВАЖЛИВА ПОДІЯ

ВАРШАВА. (ТАРС). Тут триває II з'їзд Співної соціалістичної польської молоді. Більш як 1700 делегатів, які представляють тримільйонний загін ССМ, підбивають підсумки виконаної роботи і намічають завдання на майбутнє.

В роботі з'їзду беруть участь Перший секретар ЦК ПОП Е. Герек, інші партійні і державні керівники ПНР. На з'їзді присутні численні зарубіжні гості, в тому числі делегація Всесоюзного Ленінського комсомолу на чолі з першим секретарем ЦК ВЛКСМ Б. М. Пастуховим.

Виконання програми будівництва розвинутого соціалістичного суспільства в ПНР є головним завданням польської молоді, підкреслює голова Головної Ради Федерації соціалістичних спілок польської молоді К. Трембачевський, який виступив з доповіддю. ССМ вносить вагомий вклад у будівництво соціалізму в народній Польщі, з бойовим авангардом молоді, надійним помічником і резервом партії.

За минулий період ряди спілки зросли більш як на півмільйона чоловіків. Понад 320 тис. кращих представників молоді було рекомендовано в партію.

Доповідач високо оцінив участь молоді в будівництві індустріальних об'єктів, які мають важливе народногосподарське значення. Арену трудової і морального виховання, відзначив він, стали спорудження металургійного комбінату «Катовіце», паливно-енергетичного комплексу «Белватув», заводу малолітраних автомобілів у Бельсько-Бялі.

Польська молоді, за-»

явив К. Трембачевський, завжди буде берегти і зміцнювати дружбу з Радянським Союзом, Ленінським комсомолом, з яким її зв'язують нерозривні узи братерського співробітництва. Молоді ПНР рішуче підтримують мирнолюбну політику радянсь-

кої держави, пропозиції та ініціативи, висунуті непохитним борцем за мир, Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР Л. І. Брежнєвим.

Тепло зустрінутий присутніми на з'їзді виступив Е. Герек.

Виконання програми дальшого розвитку країни, виробленої польською об'єднаною робітничою партією, сказав Е. Герек, вимагає ефективного і гармонійного використання матеріально-технічної бази суспільства, вдосконалення управління народним господарством.

Виробляти краще і з меншими затратами — ось наше головне завдання, у цьому суть ефективності, підвищення якої є нашою найважливішою справою, підкреслює він.

Перший секретар ЦК ПОПІ закликає, що ПНР послідовно і неухильно виступає за зміцнення союзу і братської дружби з Радянським Союзом та іншими країнами соціалістичної співдружності за мир, поглиблення процесу розрядки і приборкання гонки озброєння.

Б. М. Пастухов, який виступав на з'їзді, підкреслює, що радянсько-польська дружба успішно розвивається, збагачується і зміцнюється. Вони охоплюють нині всі сторони життя двох братніх народів. Животворною силою співробітництва і братерства є єдність КПРС і ПОПІ. Застій їх беззастанні ді-»

яльність союз наших двох країн став живим втіленням ідей В. І. Ле-»

ніна. Ми з упевненістю дивимось у майбутнє. Соціалістична співдружність, відзначив він, сильна не тільки надійною обороною, а й справедливими, благородними цілями своєї зовнішньої політики, спрямованої на боротьбу проти загрози нової війни, за скорочення озброєння, за зміцнення розрядки.

АКТИВНИЙ ПОМІЧНИК В УСІХ ПОЧИНАННЯХ

СОЛСБЕРГІ. (Спец. кор. ТАРС). Молоді Зімбабве підтримують політику уряду патріотичних сил, спрямовану на економічне відбудовування країни і забезпечення добробуту народних мас. За-»

явила в інтерв'ю з кореспондентами ТАРС міністр у справах молоді, спорту і відпочинку Теураї Ропа Іхонго.

Труднощі нашої держави на початковому етапі випливають з того, що багато років у країні йшла війна, сказала Т. Іхонго. Війнисті молоді люди не мають роботи і опинилися у становищі переміщених осіб. Уряд намагається здійснювати конкретні заходи з метою охоплення підготовкою повоєнної молоді і професійно-технічною освітою.

Молоді, підкреслює Т. Іхонго, вкладають то-»

товариство брати активну участь в усіх починаннях уряду. Вони є ядром робітничих комітетів та бригад, які створюються тепер скрізь на підприємствах і сільськогосподарських фермах.

Міністр висловилася за розвиток широких контактів з молоддю Радянського Союзу, відзначивши високу ціліність радянського досвіду в побудові нового суспільства. Ми готові співробіт-

ничати з молоддю СРСР та інших соціалістичних країн на міжнародних форумах, обмінюватись делегаціями, сказала вона. Досвід Радянського Союзу корисний і повчальний для нас, хто поставив собі за мету модернізувати економіку країни перебудови. В радянській молоді ми знаємо перед привабливе дух згуртованості, товарищескості і патріотизму.

Наш народ високо цінує вклад СРСР у справу визволення Зімбабве, підкреслює Т. Іхонго. Ми розуміємо, що без його допомоги й солідарності нам довелося б багато, і ми хочемо бути друзями з великим радянським народом.

Зімбабве має намір повернутися в Міжнародний олімпійський комітет, заявила далі зімбабвійський міністр. Наше єдине завдання — зміцнення міжнародного олімпійського руху, який являє собою важливий фактор зміцнення взаєморозуміння і співробітництва між окремими людьми народами і країнами, фактор миру і розрядки. Прем'єр-міністр Р. Мугабве повідомив, що, надає особливого значення поверненню Зімбабве в МОК і участі в Олімпіаді-80 у Москві, яка, безсумнівно, стане великим святам світового спорту. Спроби підірвати міжнародний олімпійський рух підні осуду, і наша країна відкидає їх.

В. КОРОЧАНЦЕВ,
А. ОСИПОВ.

Танець споживачу приваблював людину гармонією звуків і рухів. У ньому знаходили відображення культури народу, його мрії. Нині цей вид мистецтва набрав ще й, так би мовити, спортивного забарвлення. Знемагаючи від тілодинаміки вік атома прагне скинути з себе втому малорухомості, розім'ятися. Банзанія те матеріалізується в масових стрімких танцях, далеких від класичних зразків. Змінюється й супровід: завдяки багатим можливостям електроакустичної апаратури нині простеньку мелодію можна перетворити в складну музично-технічну композицію. Сучасні музичні форми викликають підвищений інтерес молоді. Хлопці і дівчата уже не задовольняються елементарні «танці під радіолу». Їм хочеться проникнути в глибини виникнення синтетичної музики, самим створювати її. Звідси беруть свій початок дискотеки, що в останні роки стали однією з найпопулярніших форм дозвілля.

НЕ ТІЛЬКИ АЗБУКА РИТМІВ

На Кіровоградському заводі радіовиробів дискотеку організували комсомольці СКБ наприкінці 1978 року. Відтоді вони підготували для молодих працівників підприємства п'ять музично-танцювальних програм.

Віктор Шевченко, Валерій Григор'єв, Наталія Кравченко, Володя Галушко не починали, як часто буває в таких випадках, із нуля. В їхньому розпорядженні були кошти — міськком комсомолу виділив 1000 карбованців на придбання апаратури, знайшлося й більш-менш підходяще приміщення — зал заводської їдальні. Фундамент солідний, а що будувати над ним — самим треба думати. З публікацій «Комсомольської правди» і передач Центрального телебачення молоді інженери доідалися про головне призначення дискотеки: через музику і танці розвивати у молоді культуру спілкування, виховувати естетичний смак, розширяти її мистецький світогляд.

Отак і почали. Спілкуватися приємно в невимушеній обстановці — в залі розвісили гірлянди кольорових лампочок, розставили квіти; на столиках появились лимонад, бутерброди, цукерки, яблука, придбані на гроші від відкритих квитків. Стало за тишиною. Відомості про нові течії в сучасній музиці, про популярних композиторів, виконавців та новинки грамзапису черпали з журналів «Розесники», «Студенческий меридиан», «Кругозор». Так було підготовлено розповіді про творчість Д. Тухманова, А. Пугачової, М. Боярського, ансамблю «А55А»; окремо хлопці розказали про «музику бунту» і нові диски фірми «Мелодия». Володя Галушко роздобув слайди з портретами артистів. А з придбанням апаратури у хлопців особливих утруднень не виникло: радіосправу знають добре, зуміли вибрати хороші магнітофони, діапроєктор, змонтували дисципліновано. Ще й узяли напрокат кіноапарат, щоб у паузах між танцями відвідувачі могли поспіятися з веселих пригод персонажів мультфільмів.

Є можливість поспіятися і з самих себе: беручи участь у вікторині на кмітливості, яка теж про-

водиться під час перерви, кожен має шанс опинитися в кумедній ситуації. Охочих — хоч відбавляй. Зрозуміло, що кілька чоловік із СКБ, назвіть добре «підкованих» у справі організації дискотеки, самі її «не потягли». Та комітет комсомолу підприємства і заводом профспілки не дали занепасти цікавому починанню: допомагають і програми складати, і техніку підшукати, і квитки розпоасюджувати. Остання процедура, мабуть, найклопотливіша: від бажання не має відбою. Як, до речі, і від «асистентів» — молодь залюбки бере участь в оформленні і прибиранні залу.

Успіхи є. Є на шляху до них і перепони, об які часом спотикаються організатори дискотеки. Найприкріша з них — відсутність фонотечного центру, тобто приміщення, де можна провадити репетиції, зберігати апаратуру, касети, кіноплівки тощо. Хлопцям доводиться все це прилаштовувати по закутках чи й додому забирати, що дуже незручно.

Правда, ходять чутки, що в нозому заводському клубі виділять приміщення спеціально для дискотеки. Та є деякі сумніви щодо оптимальності цього варіанту. Адже новий зал може виявитися меншим за нинішнього, а коли сто чоловік (приблизно стільки аміує їдальня) три години тіснитимуться на «п'ятачку», то найцікавіша програма не радуватиме. А якщо продавати менше квитків, то багато молоді мимоволі залишиться осторонь цікавого й корисного дозвілля. Отже поки що заздалення номер один — створення фонотечного центру.

Які ж перспективи дальшої діяльності дискотеки як форми активного відпочинку молоді? Чи не набридне вона з часом?

Ось що думає з цього приводу диск-жокей, начальник планово-диспетчерського бюро шостого цеху Валерій Григор'єв:

— Щоб на дискотеці було цікаво, ми прагнемо уникати одноманітності в побудові програм. Для цього мало щоразу перемінювати музичні номери чи заздалення вікторини. Потрібний ще й свіжий струмінь контактів з «немузичним» світом. Запро-

шуємо гостей з інституту сільськогосподарського машинобудування, школи № 13, УТО «Кіровоград». Комсомольці нашого заводу підтримують шефські зв'язки з працівниками БМП-571 Західної ділянки БАМу. Влітку побували у них, зняли нашу зустріч на кіноплівку. На дискотеці наші хлопці і дівчата змогли довідатися про своїх ровесників, які будують «магістраль віку». Скоро включимо до програми виступи учасників заводської художньої самодіяльності.

А що кажуть представники «аудиторії»?

Люба Гордієнко, контрлер:

СПІВАС СОФІЯ РОТАРУ.

Фото В. Гриба.

— Мені подобається наша дискотека. І не тільки тому, що там ми багато дізнаємося про музику. Ще краще те, що хлопці і дівчата можуть познайомитися.

І додала не без гордості: — Добре, що ніхто в залі не курить!

Валентина Антоненко, інженер:

— Хотілося б, аби розповіді про співаків і виконавців були докладнішими. І щоб ми не тільки слухали і танцювали, а й самі брали участь у програмі. Адже багато хто з нас непогано орієнтується в напрямках сучасної музики і міг би розказати чимало цікавого.

То не страшно, що не тільки компліменти вислуховують на свою адресу організатори дискотеки. Адже ті зауваження, які висловлюють її відвідувачі, — добра ознака. Значить, не набридли. Значить, юнаки і дівчата прагнуть проводити свій вільний час і цікаво, і весело, і з користю для себе та інших. А дискотека дає їм таку можливість, бо вона за своїми функціями наблизилася до тієї форми організації дозвілля, про яку багато хто в нашому місті мріє, — до молодіжного клубу.

О. ДАНИЛЕНКО, робітник Кіровоградського заводу радіовиробів.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Слова пісні «Ети летніе дожди» просили нас надрукувати дев'ятикласники Н. Гуріна, Л. Івлева, І. Голуб із села Бовтишки Олександрівського району, група дівчат із Кіровограда та багато інших наших читачів. Виконуємо ваше прохання, друзі.

ЕТИ ЛЕТНИЕ ДОЖДИ

Музика М. Минкова.

Стихи С. Кирсанова.

Эти летние дожди,
Эти радуги и тучи,
Мне от них как будто

лучше,
Будто что-то впереди.
Будто будут острова,
Необычные поездки,
На цветах — росы

подвески,
Вечно свежая трава.
Будто будет жизнь

как та,
Где давно уже я

не был,
На душе, как в снеге

чистота,
После ливня —

чистота...
Но опомнись —

рассуди,
Как непрочно, как

летучи
Эти радуги и тучи,
Эти летние дожди.

Нет, не будет жизнь

как та,
Где давно уже я

не был,
На душе, как в снеге

чистота,
После ливня —

чистота...
Эти летние дожди,
Эти радуги и тучи,

Мне от них как будто

лучше,
Будто что-то впереди.

ХТО ПОРУЧ „ЗІРОК“?

Така назва об'єднує кілька розповідей про молодих естрадних виконавців. Адже, як показали результати анкети «Найпопулярніші в 1979 році», вашою прихильністю, друзі, користуються співаки та ансамблі, імена яких іще один-два роки тому не були відомі.

Отже, розповідь перша...

КСЕНІЯ ГЕОРГІАДІ

Телевізійний конкурс «Із піснями по життю», який уже втретє провів Центрально-український телебачення, допоміг нам зустрітися з багатьма здібними співаками.

Лауреатом фінального туру 1979 року стала і Ксенія Георгіаді. Народилася Ксенія на Кавказі, в робітничій сім'ї. Жила під Гаграми, в селищі Гантіаді. З дитинства мріяла стати актрисою. Після закінчення школи поїхала в Москву, складала екзамен в театральне училище імені Щукіна, але пройшла тільки перший тур.

Далі все було, як у рожевій мрії. Коли йшла в училище, була настільки приголомшена провалом, що якийсь перехожий підійшов і спитав, що з нею. Ксенія все розповіла. Так відбулося знайомство з композитором Борисом Савельєвим. Прослухавши дівчину, він і Юрій Саульський дійшли висновку: Ксенії треба вчитися. Тієї ж року у Всеросійській творчій майстерні естрадного мистецтва дали Ксенії Георгіаді, як співакці, багато...

Після навчання працювала в естрадному оркестрі «Олімпієти», пізніше в естрадному оркестрі Азербайджанської державної філармонії, яким керує Полад Бюль-Бюль огли. Тепер Ксенія Георгіаді

— солістка Московської обласної філармонії. В концертах виступає з ансамблем «Фантазія». Мріє створити свій ВІА. Особливий успіх співакці принесло виконання пісень «Уроки музики» В. Ільїна, «Шукаю тебе» О. Зацепіна, «Чекати» Ю. Саульського. Правда, першими виконавцями цих популярних пісень були Т. Кочергіна, Т. Андиферова, С. Ротару. І Ксенії Георгіаді ще треба докласти чимало зусиль, щоб створити власний оригінальний репертуар.

Ксенія — гречанка. Вона добре знає рідну мову і народні грецькі пісні. Дуже любить їх співати і, на думку слухачів, робить це прекрасно. Саме грецький фольклор може прикрасити репертуар співакці, зробити його самобутнім, неповторним. Нині співакка працює над новою програмою. Це буде не просто концерт-дівертисмент, а театралізоване видовище. Ксенії найбільше вдаються драматичні монолози, але буде в цьому концерті і лірична балада, і безперечно, жартівлива пісня.

У планах Ксенії Георгіаді робота над пластинкою-гігантом. Закінчується запис пісень до телефільму «Сонце в сіточці».

Нас чекають нові зустрічі із співаккою. Її щасливий дебют обіцяє зробити їх змістовними, радісними, широкими.

ЮРІЙ АНТОНОВ

Юрій народився в Ташкенті. Пізніше разом із сім'єю переїхав до Білоруського містечка Молодечно, де 1963 року закінчив музичне училище по класу акордеона. Через рік у Мінську й почався його творчий біографічний.

Молодий музикант працював у складі інструментальних ансамблів, окрема в групі, котра аккомпанувала В. Вулицьку.

1968 року відбувся композиторський дебют Антонова. «О добрых молодцах и красных девицах», «Стой, не стреляй, солдат!» — ось перші його роботи в популярному жанрі.

Прийнявши запрошення під ансамблем «Поющие гитары», Юрій почав пробувати себе і як виконавець. Пісні Антонова «Еще вчера», «Для меня нет тебя прекрасней», «Если любишь ты» включилися у свій репертуар провідний ВІА, співак.

Далі йшло. Юрій Антонов працює з ансамблем «Добры молодцы», пізніше в оркестрі «Современники» під керівництвом Анатолія Кролла. Саме з цим колективом та ще з ансамблем «Мелодия» 1973 року молодий виконавець і композитор записує свою першу авторську пластинку-мінйон. Тут пісні («У берез и сосен», «Не грусти, пожалуйста», «Ну что с ним делай?»), принаближують мелодійністю, ліризмом, майорно-жартівливим настроєм.

Успіх першої пластинки змушув Антонова пошукати оркестр «Современники» і створити власний ансамбль, який згодом дістав назву «Магістраль». З ним він записує другу пластинку-мінйон. Її прикрасила, насамперед, композиція «Несет меня тепло». Висока драма, яка зроблена таким чином, що збуджує в уні кожного слухача образ білоруської річки.

Крім білоруських, радісно-безтурботних пісень, у репертуарі ансамблю «Магістраль» поєднуються й такі пісні Юрія, як «Наша магістраль» (про БАМ), «Огненная земля» (про підкорення півдня), «На

дальней Батаеве (антиако-сипа пісню), «По ком зовніт трезвоті пащої колы-кол» (завини беретти при-роду)...

Інтелектуальна гастрольна діяльність Антонова стає на першому плані творчості. І хоча його пісні продовжують виконувати і записувати на пластинки ВІА «Поющие гитары», «Веселые ребята», «Добры молодцы» (їх можна почути, наприклад, на пісноті «Бабье лето»), їм композиціями і співами Юрія Антонова поступово починають заміняти.

Музикант залучає концерти виступи. Два роки про нього нічого не чути. Досить випадково Юрій зустрічається з ансамблем «Аракс», який працює в Московському театрі імені Ленінського комсомолу. Цю зустріч можна назвати щасливою. Молодий автор, музикант і співак переконується, що раптом потрапив у музично...

Результат спільної роботи Юрія Антонова і групи «Аракс» — три пластинки-мінйони. Крім філігранної техніки запису (фонограми візначила художня рада фірми «Мелодия»), пісні відзначаються мелодійністю, сучасною ритмікою, оригінальним електронним оформленням. «Золотая лестница», «Я вспоминаю» в дискотеках «почуватимуть» себе на рівні з будь-якими дискотечними піснями. А пісня «Мое будущее» говорить про те, що як соліст Юрій Антонов теж вплив буде потужним. Появляться внутрішня напруженість, незвичні для нього темброві барви.

А. КРУПСЬКИЙ.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде в неділю, 4-го травня.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

ВК 00796.

Газета
выходит
у вторника,
четвер
і суботу.

316050, МСП
М. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України,
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Зам. № 227.

Тираж 54000.